

використовувати лише якісну сировину і матеріали; постійно здійснювати навчання та перепідготовку кадрів; збільшувати матеріальну зацікавленість співробітників та вдосконалювати умови праці; проводити рекламні дослідження ринку; підтримувати контакти з науково–дослідними організаціями та інвестувати наукові дослідження [1, с.6].

Використовуючи дані шляхи, підприємство може збільшити як власну конкурентоспроможність, так і закріпити власну економічну стабільність.

Література:1. Бондарчук М.Ю. Конкурентоспроможність суб'єкта малого бізнесу в роздрібній торгівлі [Текст] : автореф. дис. ... канд. екон. наук : 08.00.04 / Бондарчук Марина Юріївна ; Київ. нац. торг.–екон. ун–т. – Київ, 2016. – 24 с. 2. Воронов А.А. Моделирование конкурентоспособности продукции // Журнал стандарты и качество.–2013.–№11.–С. 44–47. 3. Гавриш О.А. Конкурентоспроможність промислових підприємств [Текст] : монографія / О. А. Гавриш, А. Д. Кухарук, Т. В. Іванова ; Нац. техн. ун–т України "Київ. політехн. ін–т". – Київ : НТУУ "КПІ", 2016. – 159 с.

АНТИКРИЗОВА ПРОГРАМА В ДІЯЛЬНОСТІ СУЧАСНОГО ПІДПРИЄМСТВА

Палієв В.І.

*Магістр Київського національного університету
технологій та дизайну*

Наук. керівник к.е.н., доц. Безус П.І.

Сучасні умови ринкової економіки характеризуються високим ступенем нестабільності та невизначеності зовнішнього середовища, збільшенням впливу його факторів на економіку та управління підприємствами. Такі умови змушують суб'єктів господарювання усіх форм власності використовувати діагностичні процедури для оцінки фінансово–економічного стану, корегувати стратегії розвитку, використовуючи антикризові складові [1, с. 77–78].

Подолання кризового стану підприємства потребує у кожному конкретному випадку адекватного, унікального та комплексного застосування антикризового управління, яке б мало за мету мінімізацію ризику втрати контролю над ситуацією та розвитку її за стихійним, деструктивним сценарієм.

Головною передумовою впровадження антикризових заходів на підприємстві є наявність певних ознак кризи у його діяльності.

Криза підприємства в загальному значенні являє собою обмежений в часі процес. Він може бути або повністю керованим, або утримуватися у певних межах, які формуються під впливом внутрішніх і зовнішніх факторів. До зовнішніх (екзогенних) чинників належать такі, які підприємство не має можливості заздалегідь спрогнозувати, а тому і вплинути на них. Внутрішні (ендогенні) чинники, як правило, залежать від форм, методів та організації діяльності підприємства

Процес виведення підприємства з кризового стану має відбуватися не хаотично та безсистемно, він має бути належним чином організований та скоординований.

В системі антикризового управління можна виділити три рівня, що відповідають стадіям процесу розвитку кризової ситуації: антикризове регулювання на стадіях потенційної та латентної кризи; стратегічне управління в умовах реальної кризи на стадіях гострої переборної або непереборної кризи; управління подоланням наслідків кризи в післякризовому періоді.

Антикризова програма підприємства є центральною ланкою антикризового управління, яка пов'язує його мету і систему цілей, способи їх досягнення із

завданням виходу з нестабільного положення і забезпечення подальшого динамічного розвитку суб'єкта господарювання.

Антикризова програма – це координуючий, адресний документ, який являє собою сукупність економічно та науково обґрунтованих заходів, що зорієнтовані на запобігання та/або подолання кризових явищ різного типу, взаємопов'язаних за термінами, місцями виконання, а також забезпечені необхідними ресурсами [2, с.141].

Розробка антикризової програми підприємства має ґрунтуватись на певній послідовності етапів її виконання:

1. Визначення цілей і задач антикризової програми та їх взаємозв'язку з іншими програмами і планами.

2. Обґрунтування структури антикризової програми.

3. Розробка технологічної послідовності етапів розробки антикризової програми з визначенням окремих підходів до розробки програмних заходів різних типів.

4. Забезпечення взаємозв'язку заходів програми з відповідними розділами планових документів іншого типу.

5. Побудова організаційного механізму розробки та реалізації антикризової програми.

6. Впровадження інноваційної складової у діяльність підприємства.

7. Розрахунок фінансово–економічних показників антикризової програми.

8. Опис можливих ризиків в процесі виконання антикризової програми та їх вплив на фінансово–економічні показники та на терміни реалізації програми.

9. Формування альтернативних антикризових стратегій та відповідного «стратегічного набору».

10. Процедура контролю виконання антикризової програми та, за необхідності, внесення змін в антикризову програму, зумовлених необхідністю уточнення цілей програми та стратегій їх досягнення, а також змінами зовнішніх і внутрішніх умов.

Обґрунтування відповідних етапів антикризової програми дозволить розробити якісну програму та створити умови для ефективного її виконання, а впровадження інноваційної складової розвитку допоможе підприємству оновити свою діяльність.

Література: 1. Єршова Н.Ю. Методичні аспекти формування та реалізації антикризових заходів на вітчизняних промислових підприємствах /Н.Ю. Єршова // Економічні науки. Серія«Економіка та менеджмент»: Збірник наукових праць. Луцький національний технічний університет. – Випуск 7 (26). Частина 1. – Луцьк, 2010. – С. 76–79. 2. Шершньова З. Є. Антикризовий «стратегічний набір»: характеристика основних складових та методичних підходів до обґрунтування / З. Є. Шершньова // Збірник наукових праць Міжнародної науково–практичної конференції «Актуальні проблеми управління економічними процесами промислових підприємств», Харків, 14 – 15 листопада 2006 року. // Управління розвитком. – Журнал ХНЕУ. – 2006. – № 7. – С. 186 – 190.

ФОРМУВАННЯ КОНКУРЕНТНИХ ПЕРЕВАГ НА АВТОСЕРВІСНИХ ПІДПРИЄМСТВАХ

Качур Т.

*Магістр Київського національного університету
технологій та дизайну*

Наук. керівник к.е.н., доц. Н.А. Крахмальова